

EL DRAC BLAU I EL DRAC GROC

D'aquest conté que us presentem jo me n'he servit manta vegades per a introduir la celebració de l'Eucaristia, i, en concret, de l'Eucaristia celebrada amb motiu de la mort d'alguna persona, quan en aquesta (l'Eucaristia) hi participaven infants. Potser es per la meua dèria a tenir en compte els infants que participen en celebració és pensades per adults, dèria que s'accentua en aquestes Eucaristies concretes.

De retruc, he pogut constatar que no només havia servit per als infants sinó que àdhuc bastants adults s'han sentit ajudats. També es veritat que no hi han mancat aquells adults que s'han escandalitzat per haver introduït un conté en un assumpte tan seriós com una Eucaristia de difunts. Vaja, que ho han tingut com una manca de respecte pels familiars sofrents. Quan es dona el cas, però, continuo deixant-me guiar per la meua dèria.

! es que em costa molt no caure en la temptació de servir-me de la ratlla blava i la ratlla groga del conté per parlar del pa i el vi de l'Eucaristia. També el pa i el vi semblen ben poca cosa i certament no deixarien tip ningú (si el que pretenguéssim fos dur a terme un àpat), però darrera aquell pa i aquell vi hi ha tota una vida concreta de Jesús, una vida que no es feu enrera quan la mort l'amenacà, i que, deixant-se atrapar per ella, va ser capaç d'ultrapassar-la per sempre. I, a més, des de llavors, quan ens apleguem per a celebrar l'Eucaristia hi ha també la presència de tots els qui han viscut la mena de vida del Crist.

Per si us fa servei, doncs, aquí teniu el conté.

Joan Busquets i Prat

Al país del matí encalmat, l'emperador Txang es disposava a festejar el vintè aniversari de la seva coronació. Amb aquest motiu, decidí fer pin-tar el paravent més bonic que mai; no hi hagués hagut, per tal d'adornar la sala principal del palau. Va fer venir el millor pintor del país, que vivia en una caverna allunyada de la ciutat, i li digué:

— Desitjo que pintis sobre aquest paravent dos dracs, l'un blau i l'altre groc, per a simbolitzar la potencia del meu país. El pintor s'inclinà i respongué:

—Majestat! Amb molt de gust pintaria aquests dos dracs, però necessito una seda de la màxima finor. Mentre espero que aquesta sigui filada, em retiraré a la meua caverna per anar-me preparant.

Tot seguit l'emperador dona ordres que es fabriques la seda més fina que mai no s'hagués fet. Però això fou molt més llarg que no havia pensat. Va caldre fer créixer uns cues de seda d'una espècie molt particular. Ells demanaven una alimentació extremadament delicada: tendres fulles de morera molt difícils de trobar.

Per fi, quan la seda fou filada, va caldre teixir-la. Només es trobà un sol teixidor capaç de fer-ho: era un vellet, el millor artesà del país. Triga anys a teixir la seda. Quan el teixit fou acabat, l'emperador demanà a un missatger que anés a buscar el pintor. Però ('artista encara no estava a punt, i demanà a l'emperador que tingues paciència. L'emperador en que-da molt decebut, ja que havia esperat molt de temps. Comprengué que el pintor estava preparant una obra mestra, i espera. Però al cap d'un any va perdre la paciència, i novament envià el missatger.

—No estic a punt, digué el pintor, encara haig de treballar.

I l'emperador Txang es va veure del tot obligat a esperar.

Passaren els mesos, i el pintor no donava senyals de vida. Cada vegada que l'emperador contemplava el seu paravent, sentia com la ràbia li anava pujant dels peus fins al cap.

Un dia, havent acabat la paciència, l'emperador demanà al missatger que portes el pintor, tant si aquest volia com si no, de grat o per força. El pintor acceptà anar fins al

palau, perquè finalment estava a punt. L'emperador fou trasbalsat de joia. L'artista agafà dos pinzells molt llargs i s'acostà al paravent. Amb un cop segur de pinzell, el pintor traçà un tret groc. Amb un altre cop segur de pinzell, traçà un tret blau. Després deixà els pinzells i digué:

—Ja he acabat!

S'anuncià la nova a l'emperador que es precipita a la sala per tal d'admirar l'obra del gran pintor. Quan va veure el paravent, una gran ràbia se l'emportà, i crida:

—Tu t'has burlat de mi! Has potinejat la meva seda meravellosa!

El pintor, tranquil·lament, li contesta:

—Majestat, aquests dos trets són el resultat d'una recerca molt llarga. Després s'inclinà i volgué anar-se'n. Però l'emperador, furiós, crida els seus guardes:

—Ordeno que es detingui aquest home, i se'l tanqui a la presó!

I, tot seguit, el pintor fou conduït a la presó. Durant la nit, però, l'emperador fou incapaç de dormir. En la foscor, els dos trets, el blau i el groc, passaven i repassaven davant dels seus ulls. Amb gran astorament per part seva, aquells dos trets esdevenen dracs lleugers i poderosos, que lluitaven, i talment semblava que fossin vius. I l'emperador tot això ho veia en els dos trets del pintor. Després d'aquesta nit tan moguda, l'emperador volgué descobrir el secret de l'artista.

A l'alba, marxà cap a la caverna on el pintor havia treballat durant tant de temps abans de pintar els dracs. En entrar-hi, encengué una torxa i va veure dos dracs pintats sobre les parets de la caverna, l'un era blau, i l'altre groc. L'artista els havia dibuixats amb la major exactitud possible, no hi mancava cap detall. L'emperador avançà cap a l'interior de la caverna i llançà un fort crit: totes les parets esta ven recobertes de dracs. El pintor havia treballat durant anys i anys. A cada nova pintura, havia anat simplificant el dibuix dels dracs. Finalment, l'artista havia arribat a traçar dos trets, l'un blau i l'altre groc, com aquells del paravent.

L'emperador no podia estar-se d'admirar un treball tan gran. Va comprendre que aquesta darrera pintura era la mes forta perquè, en la seva simplicitat, contenia totes les altres. Retorna immediatament a palau. Feu alliberar el pintor, i ordena una gran testa en honor seu.

Extret de la revista "Astrapi" núm, 18, 15/VI/79
Traducció: Joan Busquets i Prat